

z důvodu složení kauce nepokládá již podezřelými útěku. Jinak však správně poukázal soud rekursní k tomu, že p o u h é p o d e z ř e n í z ú t ě k u, p o u h á m o ž n o s t ú t ě k u nestačí po rozumu ustanovení § 379 odst. 2 ex. ř., aby bylo povoleno prozatímné opatření, není-li nijak osvědčen skutečný úmysl dlužníků podniknouti útěk. Ostatně je poukázati i k tomu, že ani nárok, k jehož zajištění žádané prozatímné opatření směřuje, není osvědčen, p o u h é p o d á n í ž a l o b y k tomu nestačí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. října 1919, čj. R II 122/19.

R. v. z. s. Dr. Grešl.

Prominutí zkoušky stavitelské a udělení oprávnění stavitelského.

Naříkaným rozhodnutím zamítnuta byla v pořadu instančním žádost stěžovatele za prominutí zkoušky stavitelské a za udělení oprávnění stavitelského bez předchozího vykonání této zkoušky a to z důvodu, že žadatel nepodal průkazu o tom, že před 12. únorem 1894 samostatně projektoval a provedl takové stavby, jež by jeho teoretickou a praktickou způsobilost jako stavitele prokazovaly.

Stížnost vytýká provedenému řízení vadnost a navrhuje z toho důvodu zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost tu důvodnou a zamítl ji, uváživ toto:

Podle 4. odst. § 15 zákona z 26. prosince 1893, č. 193 ř. z., má politický úřad zemský těm koncessovaným zedníkům propůjčiti práva stavitelského mistra, kteří svou způsobilost k tomu prokázali příslušnou zkouškou, nebo takovými, před počátkem působnosti tohoto zákona samostatně navrženými a provedenými stavbami, které dokazují teoretickou a praktickou způsobilost za stavitelského mistra.

Stěžovatel, jemuž udělena byla koncesse k samostatnému provozování živnosti zednické a tesařské dne 15. února 1893, domáhaje se toho, aby mu ve smyslu zákonného předpisu právě uvedeného propůjčena byla práva stavitele podle § 2. uvedeného zákona bez průkazu způsobilosti zkouškou zvláštními předpisy upravenou, předložil na průkaz své teoretické a praktické způsobilosti několik osvědčení, obecními úřady těch kterých obcí stvrzených o tom, že před počátkem působnosti uvedeného zákona — jen k té době lze ve smyslu cit. předpisu § 15. odst. 4. přihlížeti — samostatně navrhl a provedl v oněch obcích některé stavby.

Otázka, je-li předloženými doklady prokázána theoretická a praktická způsobilost za stavitelského mistra, jaké zákon žádá, jest otázkou skutkovou, z povahy věci pak vyplývá, že posouzení její možno jest jen na základě odborné znalosti.

V daném případě měl žalovaný úřad o dokladech stěžovatelem předložených při svém rozhodování po ruce jednak vyjádření zkušební komise pro zkoušky stavitelské, jednak vyjádření živnostensko-technického oddělení ministerstva veřejných prací. Jestliže na podkladě těchto vyjádření a v souhlasu s nimi neuznal, že by oněmi doklady byl potřebný průkaz způsobilosti podán, nelze v postupu tom shledati nijaké formální nesprávnosti a jest proto výtka vadnosti řízení a tím i stížnost sama, jež námitek věcných neuvádí, neodůvodněna.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 1920, č. 3432.

Dr. Flieder.

HOVORNA.

Zboží exportní a zákon proti válečné lichvě.

Zákon ze 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n. stejně jako dřívější císařská nařízení upravující týž předmět mluví zcela všeobecně o předmětech potřeby, aniž by činil nějakého rozdílu mezi předměty určenými pro zdejší konsum a předměty určenými pro vývoz do ciziny. Má se tu nějaký rozdíl činití čili nic? A jaký rozdíl?

Jest jisto, že jsme nuceni mnohé předměty potřeby nakupovati z ciziny za ceny přesahující vysoko zdejší obvyklé ceny takového zboží a že jest k udržení rovnováhy ve státním hospodářství zase naopak nutno, abychom i my při vývozu do ciziny tam, kde to odbyt dovoluje, účtovali rovněž mnohem vyšší ceny, než jsou zdejší běžné ceny.

Vývoz za ceny nízké byl by poškozováním naší republiky, ochuzováním jí ve prospěch cizích nakupovačů. Stav ten je způsoben zejména různou hodnotou peněz jednotlivých států. Naše státní správa jest si vědoma nebezpečí vývozu za ceny levné a nutí proto exportéry k požadování cen vysokých. Exportéry není možno tudíž stíhati proto, že jejich zisk je vysoký, že ceny, za něž prodávají do ciziny, jsou zřejmě přemrštěné.

Žádnou cenu nelze uznati za zřejmě přemrštěnou při obchodu exportním. Takový výklad zákona je národohospodářskou nut-